

тервенцията отъ страна на публичнитѣ власти въ емигрирането и имигрирането* (Парижъ, 12, 13 и 14 авг. 1889 г.). Главнитѣ разисквания и рѣчи сж анализирани въ *Bibliothèque des Annales économiques*.

По-главни законодателни актове върху емиграцията.

Емиграционното законодателство на всички европейски страни има за кардинална нишка мѣрkitѣ срѣщу емиграционнитѣ агенции. Тоя фактъ краснорѣчиво очертава емиграционното становище особно на страни които нѣматъ колонии, и слѣдователно, излизайки отъ общитѣ интереси на държавата, налага имъ се да сж по принципъ и сжщество противъ емигрирането на поданниците си. Поради невъзможността на законъ абсолютно забраняващъ емигрирането, послѣдното се ограничава или прѣдвратява съ наложително вземанитѣ строги мѣрки: косвенно срѣщу агитациитѣ на имиграционнитѣ капиталисти, и прѣко — срѣщу тия на емиграционнитѣ агенции.

Новия ни законопроектъ по емиграцията, който за разлика отъ първия законъ (1908 год.), разширява отговорноститѣ на емиграционнитѣ агенции и само толкова, не разчита, вѣнъ отъ *въздѣйствието* срѣщу злоупотрѣбленията, на ефикасни *сдѣйствиия* спрямо самитѣ емигранти — било такива прѣдприети отъ самата държава или такива -- дѣло на частната, общественна инициатива. Приема се принципа на свободното емигриране, а не се гарантиратъ облагитѣ отъ него, на каквито се надѣва законодателя — вдѣхновенъ отъ тѣхъ за да лансира тоя принципъ. Не е въпросъ да се гарантира само беззлупотрѣблительно прѣвозване на емигранта отъ огнището му до печалбния пазаръ и обратно, а да се подготви и охрани по начинъ щото да *донесе*, ако дѣйствително има и имаме нужда отъ това, повече отъ туй което е *занесалъ*. Тукъ е въпросъ не само за паричната, но и за